

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΙΟΥ

ΤΟΥ Χ. ΕΤΑΜ. ΕΤΑΜ.

ΟΙ ΑΝΟΜΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

Από μικρό παιδάκι δέν κατέβηκε απ' τὰ βουνά. Έστοίχειωσες, Φαρει γανείς, έχει άπάνω. Τόν ψησαν ό ήλιος, ή βροχίές, τὰ χιόνια, ή παγωνίές και τὰ δροσάπια. Τό δέρμα του είχε γείνει, σάν φλούδα από έλατακαί ή μορφή του κοκκίνισε σάν κεραμίδι. Χρόνια και «ζαμάνια» στά βουνά. Και τί βουνά! Θεώρατα, πού κουβεντιά ζα ν πάντα μέ τόν ουδανό, κι' έχαίροντο τὰ χιόνια!

Σ' ένα φαράγγι γά έπεφτε ό Λυκομήτρος !..

κάτακο αυτός.

Και τώρα τόν φέραν εις τήν πολιτεία, γιά νά πληρώση «φόρο τών αίγοποβάτων».

— Τι φόρο νά πληρώση! Μήπως τὰ έβροσκε στά χωράφια κανενός! Άπάνω στ' άπάτητα βουνά και τὰ «ρουμάνια» του Θεού! Στις έρημιές «σά-πέρα» !.. Μήπως θά βάλουν τώρα φόρο και στ' άγρομια του βουνού! Θά πιάσουν και τούς λύκους νά πληρώσουν !..

Όλα αυτά καλά και άγια, του άπήντησαν, αλλά... τόν φέραν εις τήν Πολιτεία.

Σ' ένα φαράγγι μέσα, ό Λυκομήτρος νάπεφτε, δέν θά ζαλιζόταν έτσι!

Κάτι σπίατά μεγάλα, σάν πετροβούνια, σάν θεοκοτρώνια, πού νομίζεις θά πέσουν στό κεφάλι του, φώς μέσα σέ «κουπές», τὰ ήλεκτρικά λαμπιόνια, και θόρυβος φωνές και φασαρία, πού του θυμίζε, τό «χουγιατό» πού γίνονταν, σάν φυσούσε δυνατός άέρας εις τὰ πευκα και τρίζαν τὰ κλαδιά και βογγούσανε ή σάρες! Μά άλλο ήτανε αυτό και άλλο τούτο εις τήν χώρα !..

Κάτι μαύρο και ακάθατο τόν έπνιγε και ό κόσμος δέν είχε τό ήσυχο τών ζώων πρόσωπο και τό άθωα τους τὰ μάτια !..

Έδώ ό κόσμος του φάνηκε, σάν τσακάλια πεινασμένα, πού κοιτάζουν άναμεταξύ τους, γιά νά δαγκωθούν, ή σάν ξηνοστοματωμένες άλουπές, πού τρέχουν σάν νά τίς κυνηγούνε!

— Θά πληρώσης, του έλεπον ό Ταμιάς, τὰ καθυστερούμενα, «διπλούν τέλος», «υπερημεριαν»...

Ό Λυκομήτρος τίποτε άπό αυτά δέν «σκάμπαζε».

Νά πληρώση και νά φύγη, νά πάη πάλι στά βουνά, σάν κόσμο τόν δικό του...

Σάν βγήκε έξω ή καμπάνες χτυπούσανε λυπητέρα.

Κόσμος, γυναίκες και παιδιά έπήγαιναν εις τήν εκκλησία, κρατούντες λαμπάδες κίτρινες και άνηθ εις τὰ χέρια. Ό ήχος τών κωδώνων, ό κόσμος πού συνέρρεε, του λιβανιού ή εύωδία, κάτι μακρυνό και ξεχασμένο άπό τήν ψυχή του ζύπνησε, κάτι γλυκό και και ήμερο πού μέσα του, τόσα χρόνια τώρα, έκοιμάτο. Κάποτε θυμήθηκε και αυτός μά εκκλησία, πού τόν φέραννε σάν ήτανε παιδί και κάτι λιχρές μορφές και έξαγιαμένες πού τίς κοτταζε μέ σεβασμό και μέ έλπιδα και μέ δέος.

— Μωρέ ξεχριστιάνερα, εκσέφθηκε, άς πάω ν' ανάψω ένα κερί. Βαθύ μυστήριο και πένθος μέσα στον ναόν. Ό κόσμος σιωπηλός, έκανε τόν σταυρόν του, και εις τό μέσον του ναού ό Ήσους άχώρος και πονεμένος έπί του Σταυρού.

— Σταυρώσαν τόν Χριστό, οι άνομοι! μορμούριζαν διπλάτου, κάτι γρηούδες!

— Σταυρώσαν τόν Χριστό!

Και εις τόν Σωτήρα, με καθημαγμένα τὰ άγια χέρια του, πού άμυδρά, τὰ ένεθνεμιετο εύλογούντα και πικραμένο και μελανό τό στόμα του, πού δίδασκον εις όλους τήν ά γ ά π ή!

— Και ποιός τόν σταύρωσες, μουρή; ρώτησε μά άπό τάς γοάριες.

— Οι άνομοι Έβραίοι! !..

— Οι έβραίοι !.. Και πού εινε αυτό; Έχει οβρηούς έδώ στη χώρα!

Βγήκε άμέσως έξω και ζήτησε νά του δείξουν μερικούς. Τούς εις μέσα, στά σκοτεινά και μικρά τους μαγαζιά, ν' άστράφτονε τὰ μάτια τους, όπως τὰ μάτια τής «μαρμάγκας» μέσα στη φαρμακείη φωλιά της!

Μπαίνει μέσα και τούς άρχίζει:

— Τι σάς έκανε, σούρέ ό Χριστός και τόν σταυρώστε!

Τρόμαξαν νά τούς γλυτώσουν άπ' τὰ χέρια του.

Ό Λυκομήτρος ξαναπήρε τὰ βουνά.

Πέρασε κάμποσος καιρός και ξαναφέραν τόν Λυκομήτρο και πάλι νά πληρώση «εκπροθέσμως».

Άφού έπληρώσε τό προς τήν πολιτείαν χρέος του, πέρασε πάλι άπ' τήν εκκλησία και μήνη κι' άναψ' «ένα κεράκι».

Τώρα δέν ήτανε Μεγάλη Παρασκευή. Λίγος κόσμος στην εκκλησία και ό παπάς ψιθύριζε σιγά - γλυκά - μελωδικά τήν έσπερινή άκολουθία.

Κάτι τό ξεκουραστικό και τό ήδέως νυστακτικό έπλανάτο εκεί μέσα.

Κάθησε κι' ό Λυκομήτρος λίγο νά ξεκουραστή, εκεί σ' ένα «στασιδί», όταν άπ' τήν ώραία Πύλη, άπό μέσα καθώς άνοιξε τόν «άέρα» ό παπάς, βλέπει πάλιν σταυρωμένο τόν Χριστό.

— Βρέ τόν σταυρώσαν πάλιν και τόν κρεμάνε, μορμούρισε. Και παίρνει τήν άγρηλιά του και ματούκα του και μιά και δυό ίσια γιά τούς Έβραίους.

— «Πού σέ πονάει και πού σέ σφάζει». Τους φτωχούς! Τους έλωσε τό κρέας.

Έτρεξε και ή άστυνομία. Τόν πήγαν μέσα, ήρθαν οι Γραμματικοί οι Φαρισαίοι μέ τίς πέννες, γράτσα - γρούτσα, γράτσα - γρούτσα, ένοχος ού Λυκομηήτρος «άδικου επιθέσεως» δόστου προσκλήσεις και κλήσεις άπό δώ, δόστου άνακρισεις άπό κεί, δόστου πρόστιμα και «δικολόιοι» και καλαμαράδες άπό πέρα.

Έφυγε μουντζώνοντας πάλι, πολιτεία, πολίτες, πολιτισμό και πόλιση!

— Πόσο πιδ καλά κι' άληθινά και δίκαια εινε τὰ βράχια και τὰ δένδρα και πόσο τὰ θηρία εινε πειό λογικά!

Πέρασε άπό τόιε άρκετός καιρός. Μιά μέρα χωροφυλάκοι βγήκαν πάλι στά χωριά, γιά νά φέρονε τόν κόσμον διά τής βίας νά ψηφίσω. Ό Λυκομηήτρος ούτε τήνφους ειξευρε, ούτε συνταγματικά δικαιώματα πολίτου! Αύτόν τὰ γίδια, τούς μανδροσκύλους και τὰ πρόβατα του, τί τούς έμελλε, ποιός θά κερβερήση τήν Έλλάδα!

Έφ' όσον έχει τήν χαντζάρα του, κόβει κλάρες γιά τό μανδρί του, έφ' όσον έχει τό τουφέκι του, λύκος κεί πέρα δέν ζυγώνει.

Στὰ βουνά πού ζούσε τίποτε δέν τόν στενοχώραγε. Ήταν ήσυχος άπό μελαδές. Τρισευτυχημένος...

— Άίστε, ειπε στό τέλος εις τούς χωροφύλακες πού του έξηγούσαν τί εινε έλεστικός και τί νομοθετική και έκτελεστική του Κράτους έξουσία... «Είστε και πέτε τους, πώς έγώ ειμαι μέ τόν Μούρχο μου. Τόν Μούρχο θά ψηφίσω!

Άλλά ή διαταγή ήταν ρητή κι' ό Λυκομηήτρος κατέβηκε μέ όλους τούς γύρω και κάτω χωρικούς, τούς τσοπάνηδες και τούς όρεσειβίους εις τήν πόλι.

Τούς πήγαν όλους, σάν κοπάδι εις τήν εκκλησία, όπου γίνονταν ή ψηφοφορία.

Κάνει έτσι, μόλις μπήκε πάλι, ό Έσταυρωμένος στον Σταυρό, άχώρος και πικραμένος, μέ γυμμένο τό κεφάλι

Κάθησε κι' ό Λυκομήτρος λίγο νά ξεκουραστή, εκεί σ' ένα «στασιδί», όταν άπ' τήν ώραία Πύλη, άπό μέσα καθώς άνοιξε τόν «άέρα» ό παπάς, βλέπει πάλιν σταυρωμένο τόν Χριστό.

— Βρέ τόν σταυρώσαν πάλιν και τόν κρεμάνε, μορμούρισε. Και παίρνει τήν άγρηλιά του και ματούκα του και μιά και δυό ίσια γιά τούς Έβραίους.

— «Πού σέ πονάει και πού σέ σφάζει». Τους φτωχούς! Τους έλωσε τό κρέας.

Έτρεξε και ή άστυνομία. Τόν πήγαν μέσα, ήρθαν οι Γραμματικοί οι Φαρισαίοι μέ τίς πέννες, γράτσα - γρούτσα, γράτσα - γρούτσα, ένοχος ού Λυκομηήτρος «άδικου επιθέσεως» δόστου προσκλήσεις και κλήσεις άπό δώ, δόστου άνακρισεις άπό κεί, δόστου πρόστιμα και «δικολόιοι» και καλαμαράδες άπό πέρα.

Έφυγε μουντζώνοντας πάλι, πολιτεία, πολίτες, πολιτισμό και πόλιση!

— Πόσο πιδ καλά κι' άληθινά και δίκαια εινε τὰ βράχια και τὰ δένδρα και πόσο τὰ θηρία εινε πειό λογικά!

Πέρασε άπό τόιε άρκετός καιρός. Μιά μέρα χωροφυλάκοι βγήκαν πάλι στά χωριά, γιά νά φέρονε τόν κόσμον διά τής βίας νά ψηφίσω. Ό Λυκομηήτρος ούτε τήνφους ειξευρε, ούτε συνταγματικά δικαιώματα πολίτου! Αύτόν τὰ γίδια, τούς μανδροσκύλους και τὰ πρόβατα του, τί τούς έμελλε, ποιός θά κερβερήση τήν Έλλάδα!

Έφ' όσον έχει τήν χαντζάρα του, κόβει κλάρες γιά τό μανδρί του, έφ' όσον έχει τό τουφέκι του, λύκος κεί πέρα δέν ζυγώνει.

Στὰ βουνά πού ζούσε τίποτε δέν τόν στενοχώραγε. Ήταν ήσυχος άπό μελαδές. Τρισευτυχημένος...

— Άίστε, ειπε στό τέλος εις τούς χωροφύλακες πού του έξηγούσαν τί εινε έλεστικός και τί νομοθετική και έκτελεστική του Κράτους έξουσία... «Είστε και πέτε τους, πώς έγώ ειμαι μέ τόν Μούρχο μου. Τόν Μούρχο θά ψηφίσω!

Άλλά ή διαταγή ήταν ρητή κι' ό Λυκομηήτρος κατέβηκε μέ όλους τούς γύρω και κάτω χωρικούς, τούς τσοπάνηδες και τούς όρεσειβίους εις τήν πόλι.

Τούς πήγαν όλους, σάν κοπάδι εις τήν εκκλησία, όπου γίνονταν ή ψηφοφορία.

Κάνει έτσι, μόλις μπήκε πάλι, ό Έσταυρωμένος στον Σταυρό, άχώρος και πικραμένος, μέ γυμμένο τό κεφάλι

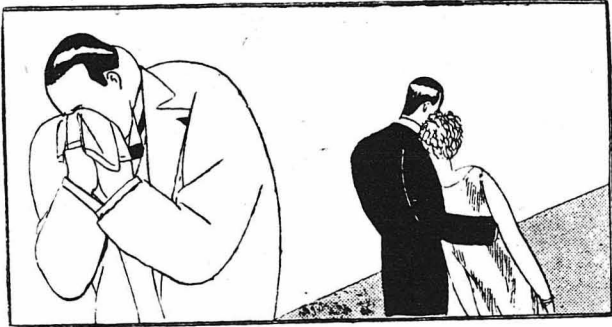
Οι άνομοι Έβραίοι.

Η καμπάνες χτυπούσανε λυπητέρα.

Τόν έσουρναν άπό γραφείο σέ γραφείο.

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΤΟΥ ΔΟΝΙΖΕΤΤΙ

Μεταξύ των αντικειμένων που είχαν σταλεί πρό ετών στην έν Βοναβία μουσικήν έκθεση, ήταν και τὸ κρανίον τοῦ Δονιζέττι, τὸ ὁποῖον ἔχει ὑποστεί παράδοξες περιπέτειες, ὅπως φαίνεται ἀπὸ μιᾶ ἐπιστολῆς πού ἐγραψεν ὁ ἐκ πάππου ἀνεψιὸς τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένων Ἰ. Δονιζέττι πρὸς τὰς ἐφημερίδας. Κατὰ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν τὸ κρανίον τοῦ Δονιζέττι παρέλαβε πρὸς μελέτην ὁ κατὰ τὸ 1848 ἐνεργήσας τὴν νεκροψίαν ἱατρός Κάρκανος, ὁ ὁποῖος σὲ λίγο καιρὸ κατόπιν ἀπέθανε. Τὰ ἐπιπλά του ἐπουλήθησαν τότε σὲ δημοπρασία.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν μετὰ ἔτη τὰ λείψανα τοῦ μουσουργοῦ τῆς «Λουκίας» καὶ τῆς «Φαβορίτας» μετεκοιμήθησαν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο στὸν μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ Περγάμου καὶ κατετέθησαν στὸ ἀνεγερθὲν σ' αὐτὸν ὑπὸ τῶν δύο του ἀδελφῶν μνημεῖον. Κατὰ τὴν μετακόμισι τῶν λειψάνων οἱ ἐνδιαφερόμενοι θυμήθησαν ὅτι τὸ κρανίον τοῦ μουσουργοῦ δὲν εἶχεν ἐπιστραφεῖ παρὰ τοῦ ἱατροῦ Καρκάνου, ἐρευνῆς δὲ γενομένης καὶ τῆ βοήθειά του καταλόγου τῶν ἐκποιηθέντων σὲ δημοπρασία ἀντικειμένων τοῦ ἱατροῦ, ἀνεκαλύφθη ὅτι εἶχε πωληθῆι μαζὺ μὲ τ' ἄλλα καὶ μία θήκη ἀντὶ ὀλίγων λεπτῶν σ' ἓνα ἀλαντοπῶλην. Ἐπῆγαν λοιπὸν πρὸς αὐτὸν οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ βρῆκαν πράγματι μέσα σ' ἓνα συρτάρι του τὸ ζητούμενον κρανίον. Ὁ ἀγαθὸς ἀλαντοπῶλης ἀγνοῶν τὴν προέλευσιν τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ, τὸ χρησιμοποίησε ὡς νομιματοδοχεῖον, ἀντί... κομπάρῳ δηλαδὴ! Τὸ πούλησε δὲ στούς ἐνδιαφερομένους πανάκριβα καὶ ἐποπθετήθη στὴν βιβλιοθήκη τοῦ Περγάμου, ὅπου καὶ θρησκευτικῶς φυλάσσεται μέχρι σήμερα.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΤΡΥΓΩΝΑ

*Ἔσεις πουλιὰ πετούμενα, πὸν πᾶτε στὸν ἀέρα,
ἔσεις ταχρὰ παντρεῦσατε καὶ γίνεσθε ζευγάρια
κι' ἐγὼ ἡ τρυγῶνα ἡ ὄρανή δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
καὶ πὸν νὰ χτίσω τὴ φωλιὰ, πὸν νὰ τὴ θεμελιώσω...
Πᾶνω καὶ φωνῶν τὴ φωλιὰ στὸν πηγαδιὸ τὰ χεῖλια,
Πᾶν τὰ κορίτσια γιὰ νερό καὶ μοῦ τίνε χαλᾶνε...
Πᾶνω καὶ χτίζω τὴ φωλιὰ στὴν καλαμιὰ στὸν κάμπο,
παίρνει φωτιὰ ἡ καλαμιὰ καὶ καίγεται ἡ φωλιὰ μου...*

Ο ΒΑΛΑΝΤΩΜΕΝΟΣ

*Ἐνόχτωσε καὶ ποῖον θὰ ἰδῶ καὶ ποῖον θὰ χαιρετήσω ;
Νὰ χαιρετήσω τὰ βουνὰ, χιόνια εἰνε γιομομένα...
Νὰ χαιρετήσω τὰ κλαριά, ὄροσιὰ εἰνε φορτωμένα,
Νὰ χαιρετήσω ἀνόπαντες, κολιᾶν ἢ παντρεμένες,
Νὰ χαιρετήσω παπαδιές, κλαῖν ἢ παπαδοπούλες,
Νὰ χαιρετήσω τὶς ξανθές, κλαίγουν ἢ μαυρομμάτες...*

Συλλογὴ **Ρ. Περάνθη**

του, αὐτὸς πὸν βάσταξε τὸν κόσμον, λιγοθυμισμένος αὐτὸς, πὸν χάρισε σὲ ὅλους τὴ ζωῆ.

Καὶ τότε ὁ Λυκομήρης σάστις, ταράχτηκε, δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ κάνη. Πάλι! Μὰ πάλι τὸν σταυρώσανε! Εἶδε ἐμπρός του ὅλα ὅσα ἔπαθε, τοὺς ἀρχιγραμματεῖς καὶ τοὺς Καϊάφηδες, ὅπου τὸν σοῦρναν ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο κι' ἀπὸ ἀνάκρισι σ' ἀνάκρισι τὰ πρόσταγμα καὶ τὶς κατηγορίες, κατὶ μούτρα στυγνὰ καὶ κίτρινα πὸν τοῦ ἐδιάβαζαν, κατὶ λέξεις πὸν δὲν τὶς καταλάβαιναν τὶς κοστωδιές τῆς ἀστυνομίας, τὴν κράτησιν του σ' ἓνα ὑπόγειο πὸν μύριζε σὰν σάπιο κρέας, αὐτόν, πὸν δὲν τὸν χωροῦσαν τὰ βουνὰ, τὰ τόσα βάσανα καὶ πάθη του κι' ἐστράφη, ἔκανε τὸν σταυρὸν του καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἰησοῦν:

— Ἄ Κύριε μὴν Ἰσοῦ Χριστέ! Δὲν ξανασακάνομαι ἐγὼ μὲ τοὺς Ἑβραῖους. Ἄς ἔρθει κι' ἄλλος τώρα, νὰ εἶν' κι' οὐ Τραγουτόμαρος ἰδῶ ἰδῶ!...

Καὶ πήδησε, σὰν νὰ τὸν βάρεσε ἡ μύγα, ὅσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία κι' ἐφυγε χάρις νὰ ψηφισῆ!

Σταμ. Σταμ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

A. A.

Ἔγρος αὐτοκράτειρας προπολεμικῆς τὸ ὁποῖον πράγματι ἐπιφέρει πανωλεθρίαν καὶ εἶνε λίαν ἐπιζήμιον γιὰ τὴν κάτοχον αὐτοῦ, διότι ἀπὸ φόβον μὴ κυττάξουν τὰ μάτια τῆς καθ' ὄδον ἀνθρώποι πὸν δὲν ἀνήκουν στὴν περιζήτητη συλλογὴ τῶν «γνοστών», τὰ περιστρέφει κατὰ τρόπον πὸν φαίνεται μόνον τὸ λευκόν, καὶ ἐπομένως χάνει κάθε ἴχνος ἐκφράσεως. Σιλουέττα κομψή. Τουαλέττες ὄρ κοινῶν λόγῳ καλαισθησίας καὶ παριζιανισμοῦ. Δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ ἐκλεκτὴ κοσμικὴ συγκέντρωσιν. Εἶνε ἔξαιρετικὴ χορευτρία, ἀλλὰ καὶ ὅταν χορεύει τὸ θέαμα τῆς φυσιογνωμίας τῆς εἶνε ἀπρόσιτον, λόγῳ τοῦ σκαιοῦ ὕφους πὸν πέρνει ἰδίως εἰς τὰ γτάνσιγκ, ὅπου ὁ κόσμος δὲν εἶνε ὅσο πρέπει φιληταρισμένος γιὰ νὰ συντονίζεται μὲ τὴν «σάγγκους-μπλου» χαίλαφικότητά τῆς.

Ἡ Μενταῖν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Χορευτικὸν ἀπόγευμα τὴν παρελθούσαν Τρίτην παρὰ τῶν κ. καὶ τῆ κ. Θ. Θεολόγῃ. Ἐνα πελώριο χῶλλ εἶχε διατεθεῖ τῆς κομψότερης Ἀθηναίας φορετροστρίτης, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερέχουν εἰς χορευτικὴν ἐπιδεξιότητα καὶ χάριν ἡ κ. Δ. Λοβέρδου τουαλέττα κρεπ-ντε-σιν βέστα καὶ φούστα πλισέ «μοντέλλο παριζιανικο», Δις Α. Σαχοράφου τουαλέττα μᾶβ κρεπ-ντε-σιν σὲ κομπ ἄπλουστάτη καὶ ὁμοιόχρωμο καπέλλο, Δις Δορῆ Λεωνίδα τουαλέττα μᾶβ, κ. Π. Καλλιὰ τουαλέττα πράσινη.

— Παρευρέθησαν κ. Ρούφου τουαλέττα μᾶβ, κ. καὶ κ. Σπ. Λοβέρδου τουαλέττα μαύρη, κ. Πρίγκου τουαλέττα ἄσπρη καὶ μαύρη, κ. καὶ κ. Γ. Ἀφεντούλη τουαλέττα βερ-ἀμάντ, κ. καὶ κ. Κυριακοῦ τουαλέττα μαύρη καὶ ἄσπρη, κ. καὶ κ. Κυριεὶ ἀσπρόμαυρη ἐπίσης, κ. Σέρπου, κ. Παπᾶ, κ. Προβελεγγίου τουαλέττες μαύρες, κ. Γ. Ἀβέρωφ ἐπίσης μαύρη τουαλέττα, κ. καὶ κ. Ζαλοκώστα μὲ μαρόν, κ. καὶ κ. Μπότση τουαλέττα πράσινη, κ. καὶ κ. Δροῦλια τουαλέττα μεξέ, κ. καὶ κ. Γ. Μακκᾶ τουαλέττα μαύρη, κ. καὶ κ. Αχ. Γεωργαντᾶ μαύρη καὶ ρουμπί, κ. καὶ κ. Α. Κοκκίδη τουαλέττα βλεῦ, κ. καὶ κ. Ν. Κοκκίδη μαύρη, Δις Κοκκίδη κόκκινη, κ. καὶ κ. Κάμπερπαιτς τουαλέττα βιολεὲ ντὲ πάρμ, κ. καὶ Δις Σκέντερ τουαλέττα σὲ ἀπόχρωσι κοραλλιοῦ, κ. Παντελίδη, κ. καὶ κ. Ἀλευρᾶ, κ. καὶ κ. Θ. Γεωργαντᾶ, Δις Τομπάζη κλπ.

— Ἀπὸ τοὺς πλέον ἐπιτυχημένους χοροὺς τῆς ἐποχῆς ὁ δοθεῖς εἰς τὸ Σπενδοχεῖον Σέσιλ τὸ προαγγελθεὶς χορὸς ὑπὲρ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἑθνικῆς Ἀμύνης.

— Κεφί ἀκαταγώνιστον, κομψότατα ἀξεσουάρ, σουπέ λίαν ἐπιμελημένα, διοργανώσις τελεία χάρις εἰς τὰς κ. κ. Θ. Παγκάλου, Α. Ρούφου, Τάουζεντ, Ζιράφ, Περάκη, Ἀφθονίδη, Τζάκσον κ.λ.π.

— Αἱ αἰθουσα παρουσίαζαν θαυμάσιον θέαμα. Τουαλέττες ἐκτάκτως δικαιοσημικαὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων πλέον κομψές ἔφερον κ. Σκανιῆ τουαλέττα ρὸς μᾶβ ζωρζέττ καὶ δαντέλλα, κ. Ἀργυροπόλου τουαλέττα μουσελίνα βιολεὲ ντὲ πάρμ καὶ ἀρζάν, κ. καὶ κ. Περάκη κομψοτάτη τουαλέττα ροζᾶτο, κ. Νικολαΐδη τουαλέττα θαυμασία τοῦλινη σατρεξ, Δις Ἀντωνοπούλου τουαλέττα κομψή ρὸς μουσελίνα καὶ ἐμπριμέ.

— Ἐκτάκτως κομψὴ συγκέντρωσις τὴν παρελθούσαν Τρίτην εἰς τὸ «Κακίρι», ὅπου ἐδίδετο ὁ προαγγελθεὶς χορὸς ὑπὲρ τοῦ Σωματείου τῶν Ἑλληνίδων Βύρανος.

— Ἡ διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰς κ. κ. Κανακῆ Ρούφου, κ. Τάουζεντ, κ. Βάλτερ, κ. Τσαμαδοῦ, κ. Φραντζῆ, κ. Ἡλιάσκου, κ. Α. Ἀβέρωφ, κ. Κάρταλη, κ. Μεσσηνήζη, κ. Ρακτιβάν, κ. Λίτσα, κ. Γ. Μεταξᾶ.

— Παρευρέθησαν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἡ Ρούφου, Πρέσβυς τῆς Γαλλίας καὶ ἡ κ. ντὲ Σαμπρέν, Πρέσβυς τῆς Γερμανίας καὶ ἡ κ. Ντὲ-Σέν, Πρέσβυς Ἰταλίας καὶ ἡ κ. Μπραμπίλλα, Πρέσβυς τῆς Τουρκίας Τζεβὰτ Μπέης, Πρέσβυς τῆς Ἑλβετίας κ. Μπρόγερ, Ναύαρχος καὶ ἡ κ. Τάουζεντ, κ. καὶ κ. Ντελκουάν πολὺ ἐμμορφη μὲ τουαλέττα περλέ, κ. καὶ κ. Ἀβέρωφ, κ. καὶ κ. Χαριλάου, κ. καὶ κ. Μανέτα, κ. καὶ κ. Κάρταλη, κ. Μεταξᾶ, κ. καὶ κ. Ἀγαγνοστοπούλου, κ. καὶ κ. Λαδοπούλου, κ. Μεσσηνήζη, κ. Τζάκσον.

— Ὅμας κομψῶν Δεσποινίδων ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰς Δίδας Γεωργιᾶδη, Ριχάκη, Φραντζῆ, Ταμπακοπούλου, Γιαννίδου, Ἡπίτη, Ἀντωνοπούλου.

— Ἐπίσης παρευρέθησαν κ. κ. Καλέργης, Νεγρεπόντης Ἀνδριτσᾶκη, Βλαστός, Χωρέμης, Σκουζές, Ταμπακοπούλου, Γεωργιάδης, Βουτινάς Καλογιάννης, Νικολαΐδης, Μαννέτας, Συνδίκας κλπ.

— Μία καλλιτεχνικὴ ἐσπερὶς ἀλησιμόνητὴ τὸ παρελθὸν Σάββατον παρὰ τῶν κ. καὶ τῆ κ. Ἄλ. Δημητριάδῃ. Μία κομψοτάτη «Λότζια» εἶχε μεταβληθῆι σὲ μικρὸν σκηνήν, ὅπου ἐνεφανίζοντο διάφορα εὐχάριστα νοῦμερα. Ἀπὸ τὰ πλέον θαυμασθέντα, ἡ Δις Ν. Νικολαΐδῃ ἡ ὁποία ἐχόρευσε ρυθμικοὺς χοροὺς μὲ τέχνην καταπληκτικὴν, Δις Γ. Λοῖζου ὡς ντιζέττ ἡ ἐκτάκτως γοητευτικὴ φέρουσα τουαλέττα λευκὴ ζωρζέττ καὶ δαντέλλες, Δις Ταμπακοπούλου ἀπῆγγειλεν θαυμάσια ἐπιδείξασα πλούσιον δραματικὸν ταλέντο.

— Τὸ Τροκαντερό κατὰ Σάββατον ἔχει ἔξαιρετικὴν κίνησιν.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἦτο ὥραια σάλλα. Ὅλα τὰ τραπέζια κατελημμένα ἀπὸ γνωστοὺς κοσμικοὺς τύπους.

Ἡ Μενταῖν